

॥ श्री गजानन विजय ग्रंथ ॥

अध्याय नववा

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ हे सगुण स्वरूपा रुविमणीवरा । हे चंद्रभागातटविहारा । श्रीसंतवरदा शारंगधरा । पतितपावना दयानिधे ॥१॥ लहानावांचून मोठ्याचा । मोठेपणा न टिके साचा । पतिताविण परमेश्वराचा । बोलबाला होणें नसे ॥२॥ आम्ही आहों पतित । म्हणून तुला म्हणतात । पावनकर्ता रुविमणीकांत । हें आतां विसरूं नको ॥३॥ परिस लोहाला सोनें करी । म्हणुनी त्याचें महत्व भूमीवरी । ओहोल पोटीं घे गोदावरी । म्हणून म्हणती तीर्थ तिला ॥४॥ याचा विचार करावा । चितीं आपुल्या माधवा । दासगणूला हात द्यावा । बुडूं न द्यावें कोठेंही ॥५॥ असो गोविंदबुवा टाकलीकर । एक हरिदास होता थोर । तो कराया कीर्तनगजर । शेगांवासी पातला ॥६॥ तेथें शिवाचें मंदिर । पुरातन होतें साचार । ज्याचा केला जीर्णोद्धार । मोटे नामक सावकारें ॥७॥ अलिकडच्या श्रीमंताला । मंदिराचा कंटाळा । मोटारी क्लब बायसिकला । यांचें प्रेम बहु असे ! ॥८॥ तैसा न मोटे सावकार । श्रीमंत असून भाविक फार । त्यानेंच हा जीर्णोद्धार । केला असे मंदिराचा ॥९॥ म्हणोन मोट्याचें मंदिर । वटूं लागले नारीनर । आतां पुढचा प्रकार । काय झाला तो ऐका ॥१०॥ त्या मोट्याच्या मंदिरिं । उतरले टाकलीकर कथेकरी । त्यांचा घोडा समोरी । बांधिला होता मंदिराच्या ॥११॥ घोडा अतिदाड होता । कोणासही मारी लाथा । समोरून कोणी येतां । त्यास चावे कुऱ्यासम ॥१२॥ तोडी च्हाटें वरच्यावरी । स्थिर न राहे क्षणभरी । कधीं कधीं कांतारीं । त्यानें जावें पळोन ॥१३॥ खिंकाळे रात्रंदिवस । वाईट खोड्या बहुवस । आल्या होत्या मुक्कामास । श्रोते त्या घोड्याच्या ॥१४॥ लोखंडाच्या सांखळ्या । होत्या त्यासी बांधण्या केल्या । त्या या समयीं राहिल्या । टाकलीमाजी विसरून ॥१५॥ च्हाटानें

कसा तरी । घोडा मंदिरासामोरी । बांधूनिया कथेकरी । निजले जाऊन शय्येला ॥१६॥ रात्र झाली दोन प्रहर । तमें आक्रमिलें अंबर । दिवाभीतांचे घुत्कार । होऊं लागले वृक्षावरी ॥१७॥ टिटव्या ' टी टी ' शब्द करिती । वाघुलें भक्ष्या धुंडिती । पिंगळे बसुनि वृक्षांवरती । किलबील करूं लागले ॥१८॥ सामसुम जिकडे तिकडे । बंद झालीं कवाडें । कोठेंही ना दृष्टि पडे । एकही माणूस रस्त्यांनीं ॥१९॥ ऐशा रात्रसमयास । श्रीगजानन पुण्यपुरुष । घोडा बांधल्या ठाय्यास । येते झाले सहजगतीं ॥२०॥ जे जे कोणी द्राड असती । त्यांना सुधारण्याप्रती । साधुपुरुष अवतार घेती । ईशाज्ञेनें भूमीवर ॥२१॥ औषधाचें प्रयोजन । रोगा निवारण्याकारण । तेवीं द्राडाचें द्राडपण । साधुसंत निवारिती ॥२२॥ असो गजानन घोड्यापासी । आले रात्रसमयासी । जाऊनी निजले अति हर्षीं । चहूं पायांत घोड्याच्या ॥२३॥ मुखें भजन चाललें होतें । ' गणी गण गणांत बोते ' । या सांकेतिक भजनातें । जाणण्या कोण समर्थ हो ? ॥२४॥ त्या सूत्ररूप भजनाचा । अर्थ ऐसा वाटतो साचा । गणी या शब्दाचा । अर्थ मोजी हाच असे ॥२५॥ जीवात्मा म्हणजे गण । तो ब्रह्माहून नाहीं भिन्न । हें सुचवावया कारण । गणांत हा शब्द असे ॥२६॥ बोते हा शब्द देखा । अपभ्रंश वाटे निका । बोते हा शब्द ऐका । तेथें असावा निःसंशय ॥२७॥ बाया शब्दें करून । घेतलें पाहिजे मन । तें हें आहे सर्वनाम । शब्दाऐवजीं आलेलें ॥२८॥ म्हणजे मना समजे नित्य । जीव हा ब्रह्मास सत्य । मानूं नको तयाप्रत । निराळा त्या तोचि असे ॥२९॥ ' गिणगिण गिणांत बोते ' । कोणी ' गणी गण गणांत बोते ' । ऐशीं आहेत दोन मते । या भजनाविषयीं शेगांवीं ॥३०॥ त्यासी न आपुलें प्रयोजन । आपणा कथेसी कारण । महाराज निजले येऊन । चौपायांत घोड्याच्या ॥३१॥ वरील भजन मुखानें । चाललें होतें आनंदानें । वाटे या भजनरूप सांखलीनें । घोडा बांधूनीं टाकिला ॥३२॥ गोविंदबुवांच्या अंतरीं । धास्ती होती जबर खरी । म्हणून तो वरच्यावरी । उठून पाहे वारूला ॥३३॥ तो ठाण्यावरी घोडा शांत । ऐसें पडता दृष्टीप्रत । गोविंदबुवांच्या चित्तांत । अति नवल वाटलें ॥३४॥ तों आपुल्या मनीं म्हणे । हें ऐसें झालें कशानें । का

कांहीं आजारानें । व्याप्त झाला घोडा हा ॥३७॥ म्हणूनी राहिला शांत । हें न काहीं कळों येत । हा ऐसा आजपर्यंत । नाही कधीच
 स्थिरावला ॥३६॥ हें काय आहे तें पहाया गेलें । तों एक माणूस दिसलें । चौहोंपायांत निजलेले । त्या द्वाड घोड्याच्या ॥३७॥
 अति निकट येऊनी । पाहूं लागले निरखुनी । तों दिसले कैवल्यदानी । तेथें गोविंदबुवाला ॥३८॥ ते म्हणाले मनांत । घोडा कां
 झाला शांत । हें कळलें कारणासहीत । मजलागीं येधवां ॥३९॥ समर्थाच्या सहवासें । घोडा शांत झालासे । जेथें कस्तुरी तेथें
 नसे । दुर्गधाला थारा कदा ॥४०॥ समर्थाच्या पायांवरी । गोविंदबुवानें अत्यादरीं । शिर ठेविलें निर्धारीं । अष्टभाव दाटले
 ॥४१॥ मुखें करूं लागलें स्तवन । आपण खरेच गजानन । विघ्नांचे करितसा कंदन । याचा प्रत्यय आज आला ॥४२॥ माझा
 घोडा द्वाड अती । सर्वही ज्याला भीती । तेथेंच आलात गुरुमूर्ती । हरण्या त्याचा द्वाडपणा ॥४३॥ ह्या घोड्याच्या अचाट खोडी ।
 चालतां मध्येंच मारी उडी । क्षणक्षणा मागल्या झाडी । हा दुगण्या महाराजा ! ॥४४॥ मी गेलों होतों कंटाळून । म्हणून
 बाजारलागून । गेलों विकाया कारण । परी न कोणी घेई या ॥४५॥ फुकटही लागलो द्याया । परी न कोणी तयार घ्याया ।
 त्यावरी आपण केली दया । हें झालें फार बरें ॥४६॥ आम्हां कथेकऱ्याचें । घोडें पाहिजे गरीब साचें । घरामाजीं धनगराचें । नाही
 वाघ कामाचा ॥४७॥ ऐसा झाला प्रकार । घोडें झाले गरीब फार । जडजीवांचा उध्दार । करण्यास स्वामी अवतरले ॥४८॥
 घोड्यास म्हणाले, " आतां गड्या । करूं नकोस खोड्या । त्या तेथेंच रोकड्या । द्याव्या अवघ्या सोडून ॥४९॥ तूं शिवाच्या
 समोरीं । याचा विचार कांहीं करी । वागत जावें बैलापरी । त्रास न देई कवणातें " ॥५०॥ ऐसें त्यासी बोलून । निघून गेले
 दयाघन । कृपाकटाक्षें करून । पशूही ज्यानें आकळिला ॥५१॥ असो श्रोते दुसरे दिवशीं । मळ्यांत असतां पुण्यराशी । आले
 गोविंदबुवा दर्शनासी । घोड्यावरी बैसून ॥५२॥ घोडा गोविंदबुवांचा । शेगांवासी ठाऊक साचा । कोश अवघ्या खोड्यांचा ।
 भीत होते त्यासी जन ॥५३॥ तो मळ्यांत आलेला पाहून । लोक बोलले त्याकारण । गोविंदबुवा ही घेऊन । पीडा कशास येथें

आला ॥५४॥ मुलें बायका मळ्यांत । आहेत पहा वावरत । तुमचा घोडा करील घात । सहज लीलेनें कवणाचा ॥५५॥ गोविंदबुवा
त्यास वदले । तुमचें म्हणणें मीं ऐकिलें । माझ्या घोड्यास शहाणें केले । काल रात्रीं समर्थांनी ॥५६॥ त्यानें खोड्या दिल्या
टाकून । झाला गोगलगाईसमान । आतं भ्यावयाचें कारण । कांहीं न उरलें कोणाशीं ॥५७॥ चिंचेखालीं उभा केला ।
टाकळीकरांनी घोडा भला । चन्हाटावांचूनी राहिला । उभा तो एक प्रहर ॥५८॥ भाजीपाला कोवळा घांस । मळ्यांत होता विशेष
। परी ना लाविलें त्यास । तोंड घोड्यानें एकाही ॥५९॥ पाहा संताची केवढी शक्ति । पशूही आजेंत वागती । पत्र्यांत आरंभिली
स्तुती । गोविंदबुवांनीं समर्थांची ॥६०॥ श्लोक (पृथ्वी वृत्) अचिंत्य जगताप्रती कृति तुझी न कोणा कळे । असो खलहि
केवढा तव-कृपें सुमार्गी वळे ॥ उणें पुढति ये तुझ्या खचित रत्नचिंतामणी । शिरीं सतत माझिया वरदहस्त ठेवा झणीं ॥१॥
ऐसी स्तुती करून । गेले गोविंदबुवा निघून । घोड्यास आपल्या घेऊन । टाकळी ग्रामाकारणें ॥६१॥ प्रत्येक दिनीं शेगावीं ।
यात्रा येई नवी नवी । कांहीं तरी धरून जीवीं । हेतु आपल्या श्रोते हो ॥६२॥ त्या यात्रेकरू मंडळींत । बाळापूरचे दोन गृहस्थ ।
आले कांहीं धरून हेत । समर्थांच्या दर्शना ॥६३॥ पथीं जातां एकमेकां । बोलूं लागले ऐसें देखा । पुढल्या वारीस गांजा सुका ।
येऊं आपण घेऊन ॥६४॥ कां कीं या गांजावर । समर्थांचे प्रेम फार । तो आपण आणिला जर । तरी कृपा होईल त्यांची ॥६५॥
लोक आणती बर्फी खवा । आपण गांजा नेऊं बरवा । गांठ धोत्रां बांधून ठेवा । ना तरी विस्मृति होईल ॥६६॥ पुढल्या वारीस
दोघेजण । आले दर्शनाकारण । परि गेले विसरोन । गांजा तो आणावया ॥६७॥ शिर ठेवितां पायांवरी । आठवण त्यांना झाली
खरी । कीं नाहीं आणिला बरोबरी । गांजा तो आपण ॥६८॥ आतां पुढल्या वारीसी । दुप्पट आणूं गांज्यासी । ऐसें बोलून मानसीं
। दर्शन घेऊन गेले हो ॥६९॥ पुढल्या वारीस तेंच झालें । गांजा आणण्याचे विसरले । कर जोडून मात्र बसले । स्मृति नसे
गांजाची ॥७०॥ तै स्वामीं म्हणाले भास्करासी । पाहा जगाची रीत कैसी । गांठ मारून धोतरासी । विसरती जिन्नस आणावया

॥७१॥ जातीनें आहेत ब्राह्मण । तेच आपुलें भाषण । करिती आपण होऊन । खोटें पहा सर्वांशीं ॥७२॥ ब्राह्मणांचे भाषण । कदा नसावें अप्रमाण । या तत्वालागून । न जाणती चांडाल ते ॥७३॥ द्विजें निजधर्म सोडिला । आचार विचार सांडिला । ह्यामुळें श्रेष्ठत्वाला । ते मुकले सांप्रत ॥७४॥ बेटे मनीं नवस करिती । आणि हात हालवित येथें येती । अशानें कां पूर्ण होती । त्यांच्या मनींचे मनोरथ ? ॥७५॥ बोलण्यांत पाहिजे मेळ । चित्त असावें निर्मळ । तरीच तो घननीळ । कृपा करितो भास्करा ॥७६॥ हे शब्द त्या दोघांसी । अती लागले मानसीं । पाहूं लागले एकमेकांसी । कुतूहल दृष्टीनें ॥७७॥ पाहा केवढें अगाध ज्ञान । आहे यांचें परिपूर्ण । हा जगत्त्वक्षु गजानन । सूर्यापरीच असे हो ॥७८॥ आपण नवस केला मनीं । तो जाणिला समर्थांनी । आतां येऊं घेऊनी । चला गांजा गांवांतून ॥७९॥ ऐसा विचार करून उठले । गांवांत जाऊं लागले । गांजा आणावयाला भले । तें महाराज वदले त्या ॥८०॥ आतां शिळ्या कढीप्रत । कां हा उगा आणितां ऊत । सार नाहीं किमपि यांत । मी न हपापलो गांज्याला ॥८१॥ आतां आपण गांजाप्रत । नका जाऊं पेटेंत । मेळ हमेशा बोलण्यांत । ठेवा तुम्ही आपुल्या ॥८२॥ लबाडाचे न हेतु पुरती । ही खूणगांठ बांधा चितीं । तुमचें काम झाल्यावरती । मर्जी असल्या गांजा आणा ॥८३॥ पुढील आठवड्यांत तुमचें काम । होईल जा अत्युत्तम । परी कदा न चुकावा नेम । पांच वाऱ्या येथील करा ॥८४॥ कां कीं हा येथें स्थिर । आहे मृडानीपती कर्पूरगौर । ज्याच्या कृपेनें कुबेर । जगीं झाला धनपती ॥८५॥ जा नमस्कार त्यासी करा । गांजा आणावया न विसरा । परमार्थांत खोटें जरा । बोलूं नये मानवांनी ॥८६॥ ऐसा उपदेश ऐकून । महाराजांशीं वंदून । घेतलें शिवाचें दर्शन । आणी गेले बाळापुरा ॥८७॥ पुढील आठवड्यामाजी भले । काम त्यांचें फत्ते झालें । तेही गांजा घेऊन आले । शेगावांत वारीला ॥८८॥ त्या बाळापुरची दुसरी कथा । तुम्ही ऐका श्रोते आतां । बाळकृष्ण नामें होता । बाळापुरांत रामदासी ॥८९॥ कांता त्याची पुतळाबाई । परम भाविक होती पाही । दरवर्षी वारीस जाई । पार्यीं सज्जनगडातें ॥९०॥ पति-पत्नीचा विचार एक । पौष मासीम निघती

देख । ओइयासाठीं घोडें एक । घेऊनिया बरोबरी ॥९१॥ कुबडी कंथा दासबोध । सर्वें हें सामान अति शुध्द । साधुत्वाचा नव्हता मद । तयासी कीं चढलेला ॥९२॥ मार्गी चालतां ग्रामांतरीं । प्रत्यहीं झोळी फिरवी खरी । त्या झोळीच्या भिक्षेवरी । नैवेद्य करी रामाला ॥९३॥ पौष वधांत बाळापूर । सोडी नवमीला साचार । असे कांता बरोबर । पुतळाबाई नाम जितें ॥९४॥ बालकृष्णबुवा हातीं । चंदनाच्या चिपळ्या असती । पुतळाबाई करी साथी । झांज हातीं घेऊन ॥९५॥ रघुपतीचा नामगजर । करी पंथानें निरंतर । शेगांव खामगांव मेहेकर । देऊळगांवरजा पुढें ॥९६॥ आनंदीस्वामीस जालनापुरीं । वंदुनिया जांब नगरीं । जाय तेथें मात्र करी । तीन दिवस मुक्काम ॥९७॥ कां कीं तें ठिकाण । समर्थांचे जन्मस्थान । पुढें दिवऱ्यास येऊन । वंदन करी गोदेला ॥९८॥ पुढें बीड आंबेजोगाईचे । मोहोरी बेलेश्वर स्वामीचे । पट्टशिष्य समर्थांचे । डोमगांवीं कल्याण ॥९९॥ नरसिंगपूर पंढरपूर । नातेपोतें शिंगणापूर । वाई आणि सातारा । असे जे गडाच्या पायथ्याशीं ॥१००॥ माघ वद्य प्रतिपदेला । तो येऊन पहुचे भला । श्रीसज्जनगडाला । नवमीच्या त्या उत्सवासी ॥१॥ यथाशक्तिप्रमाणें । ब्राह्मणभोजन करावें त्यानें । श्रीस्वामीसमर्थांकारणें । खरा खराच रामदासी ॥२॥ ऐसे रामदासी आतां । होणें कठीण सर्वथा । दासनवमीचा उत्सव होता । परत जाई त्याच मार्गे ॥३॥ ऐसा क्रम चालला । बहुत दिवस त्याचा भला । साठ वर्षे देहाला । गेलीं त्याच्या उलटुन ॥४॥ माघ वद्य द्वादशीस । सोडून सज्जनगडास । निघावें परत जावयास । त्यानें आपुल्या बाळापुरा ॥५॥ असो वद्य एकादशीसी । बसला समर्थ समाधीपासीं । आले दुःखाश्रु लोचनासी । शब्द न त्यासी बोलवे ॥६॥ हे रामदास स्वामी समर्था ! । हे गुरुराया पुण्यवंता ! । माझे शरीर थकलें आतां । वारी न पायीं होईल ॥७॥ जरी बसून वाहानातें । येऊं सज्जनगडातें । तरी तेंही कठीण देसतें । मजलागीं दयाळा ॥८॥ नेम चालला आजवर । आतां पडूं पाहे अंतर । परमार्थासी शरीर । निकोप आधीं पाहिजे ॥९॥ तरीच सर्व घडे कांहीं । हे रामदासा माझे आई । हें म्हणण्याची जरूर नाहीं । आपण सर्व जाणतसा ॥१०॥ ऐशी प्रार्थना करून । निजला

शर्येस जाऊन । तों प्रभातकाळीं पडलें स्वप्न । बालकृष्णबुवाला ॥११॥ स्वप्नीं म्हणाले रामदास । ऐसा न होई हताश । नको येऊं येथून खास । या सज्जनगडातें ॥१२॥ माझी कृपा तुझ्यावरी । माझा उत्सव बाळापुरीं । करावा तूं आपल्या घरीं । मी येईन नवमीला ॥१३॥ तुला घाया दर्शन । हें मानीं प्रमाण वचन । आपल्या शक्तीस पाहून । परमार्थ तो आचरावी ॥१४॥ ऐसें स्वप्न पाहिलें । बालकृष्ण आनंदले । कांतेसह परत आले । बाळापुरास आपुल्या घरीं ॥१५॥ पुढें श्रोते दुसरे वर्षी । काय झालें माघमासीं । त्या बाळापुरासी । तें आतां अवधारा ॥१६॥ माघ वद्य प्रतिपदेस । समर्थांच्या उत्सवास । आरंभ बाळापुरास । बालकृष्णांनीं घरीं केला ॥१७॥ दासबोधाचें वाचन । रात्रीस हरिकीर्तन । दोन प्रहरीं ब्राह्मणभोजन । धूपार्ती अस्तमानाला ॥१८॥ बालकृष्णाच्या मनांत । विचार हाची घोलत । पाहूं कसे येतात । स्वामी समर्थ नवमीसी ॥१९॥ बालकृष्णाच्या वचनांनीं । केली गांवकऱ्यांनीं । आपापसांत वर्गणी । उत्सवा साह्य करावया ॥२०॥ ऐसा थात बाळापुरा । नव दिवस झाला खरा । नववे दिवशीं दोन प्रहरा । अघटित आलें घडून ॥२१॥ श्रीगजानन साक्षात्कारी । श्रोते त्या बाळापुरीं । उभे राहिले दोन प्रहरीं । नवमी तिथी लक्षून ॥२२॥ बालकृष्णाच्या द्वाऱांत । रामाभिषेक चालला आंत । लोक झाले विस्मित । गजाननासी पाहूनिया ॥२३॥ म्हणूं लागले बुवासी । उठा उठा हो वेगेसी । तुमच्या दासनवमीसी । द्वारीं पातलें गजानन ॥२४॥ त्यावरी बुवा म्हणाले । गजानन आले बरें झालें । त्याही संतांचे लागले । पाय माझ्या घरासी ॥२५॥ परी आजच्या दिनीं साची । मी वाट पाहतों समर्थांची । त्या सज्जनगड निवासियाची । आतूर होऊन ये ठायां ॥२६॥ त्यांचा मसी करार आहे । मी नवमीला येईन पाहे । ती वाणी असत्य नोहे । ऐसा माझा भरवंसा ॥२७॥ इकडे स्वामी गजानन । द्वारीं उभे राहून । जय जय रघुवीर म्हणोन । श्लोक बोलुं लागले ॥२८॥ श्लोक - अहिल्या शिला राघवें मुक्त केली । पर्दीं लागतां दिव्य होऊनि गेली ॥ अशी वाणी ऐकतां उठली । स्वारी बालकृष्णाची ॥२९॥ पाहाती जों येऊन द्वारीं । तों गजाननाची नग्न स्वारी । आजानुबाहु साजिरी । उभी निजानंदामध्यें

॥१३०॥ करण्या गेला नमस्कार । तों रामदास दिसले साचार । हातीं कुबडी जटाभार । रुळत होता पाठीवरी ॥३१॥ भालीं त्रिपुंड उभा साचा । होता गोपीचंदनाचा । नेसलेल्या लंगोटीचा । रंग होता हिस्मुजी ॥३२॥ ऐसें रूप पाहिलें । बाळकृष्णा भरतें आलें । प्रेमाचें तें श्रोते भले । नयनी संचले आनंदाश्रु ॥३३॥ तों सर्वेच दिसती गजानन । त्याच्या नेत्रांकारण । कुबडी लंगोटी कांहींच न । त्रिपुंड शिरींचा जटाभार ॥३४॥ पुनः त्यानें हताश व्हावें । तों रामदास स्वामी दिसावे । पुनः जों निरखून पाहावें । तों मागुती गजानन ॥३५॥ ऐसी स्थिती झाली खरी । सिनेमाच्या खेळापरी । घोटाळलासे अंतरी । कोडें कांहींच उमगेना ॥३६॥ मग म्हणाले गजानन । रामदासासी प्रेमें करून । नको गांगरूं देऊं मन । तुझा समर्थ मीच असे ॥३७॥ मागें बापा गडावरी । माझीच वस्ती होती खरी । आतां शेगांवाभीतरीं । राहिलों येऊन मळ्यांत ॥३८॥ तुला सज्जनगडीं दिलें वचन । कीं दासनवमीस येईन । मी बाळापुरालागून । ह्यांचे स्मरण आहे का ? ॥३९॥ त्या वचनाची पूर्तता । करण्यास येथें आलों आतां । दे सोडोन अवघी चिंता । मीच आहे रामदास ॥४०॥ शरीररूपी वस्त्रास । तूं किंमत देतोस । आणि आत्म्याला विसरतोस । याला काय म्हणावें ? ॥४१॥ श्लोक आहे गीतेठायीं । " वासांसि जीर्णानि " तो पाही । ऐसी मुळीं ना भ्रमिष्ट होई । चाल पाटीं बसवी मला ॥४२॥ बाळकृष्णाचा धरून हात । गजानन आले घरांत । एका मोठ्या पाटीं स्थित । स्वामी गजानन जाहले ॥४३॥ बाळापुरीं पुकार झाली । गजानन आल्याची ती भली । मंडळीं धांवू लागलीं । दर्शन घ्याया पायांचे ॥४४॥ रामदासी अवघ्या दिवसभर । करीत राहिला विचार । शेवटीं रात्र होतां तीन प्रहर । स्वप्न पडलें बाळकृष्णा ॥४५॥ अरे गजानन माझीच मूर्ति । हल्लीं तुमच्या वऱ्हाडप्रांतीं । संशय मुळीं ना धरी चितीं । तो धरितां बुडशील ॥४६॥ मी तोच समजून । करी गजाननाचें पूजन । गीतेचें हें आहे वचन । " संशयात्मा विनश्यति " ॥४७॥ ऐसें स्वप्न पडल्यावरी । बाळकृष्ण तोषला भारी । मस्तक ठेविलें अत्यादरीं । गजाननाचें पायांवर ॥४८॥ महाराज आपुली लीला । मी ना समर्थ जाणण्याला । तो घोटाळा उकलिला । तुम्ही

स्वप्न देऊन ॥४९॥ नवमी माझी सांग झाली । न्यूनता न कांहीं उरली । अर्भकावरी कृपा केली । तेणें धन्य झालों मी ॥१५०॥
आतां कांहीं दिवस । राहा या बाळपुरास । हीच आहे मनीं आस । ती पूर्ण करा हो ॥५१॥ महाराज म्हणाले त्यावर । ऐक माझा
विचार । कांहीं दिवस गेल्यावर । येईन मी बाळापुरा ॥५२॥ भोजनोत्तर निघून गेले । स्वामी शेगांवासी भले । रस्त्यानें न कोणा
दिसले । क्षणांत पोंचलें शेगांवीं ॥५३॥ स्वस्ति श्रीदासगणूविरचित । हा गजाननविजय नामें ग्रंथ । सुखद होवो भाविकांप्रत ।
हेंचि इच्छी दासगणू ॥१५४॥ शुभं भवतु ॥ श्रीहरिहरार्पणमस्तु ॥

॥ इति नवमोऽध्यायः समाप्तः ॥

श्री गजानन महाराज घोड्याच्या चौखुरात निजले आहेत, त्यामूळे घोडा शांत झाला.